

[Sigsgaard.]

glemme, at de store, alvorlige problemer har man ikke rigtig gjort noget ved.

For os er debatten om og forslagene på skatte- og afskrivningsområdet naturligt sammenhængende med debatten om og forslagene om forholdene på arbejdsmarkedet. Vi mener, det er yderst alvorligt, at man fra LOs side f. eks. næsten enøjlet ser på lønforbedringer og andre tilsvarende forbedringer, men undlader at tage den politik, der føres som helhed, i betragtning.

Hr. Anker Jørgensen var i forbindelse med regeringens indkomstpøolitik ude med nogle krav om, at betingelsen for at gå ind i en debat overhovedet var, at der blev grebet ind over for jordspekulationen, og at der blev taget fat på skattesnyderiet osv. Men han og hans forbund fraveg jo hvert eneste punkt, så derfor er situationen stadig væk den, at man i fagbevægelsen koncentrerer sig om de snævert faglige krav. Det er fuldstændig urealistisk. Man kan ikke vurdere reallønnen, uden at man tager hensyn til beskatningen, og uden at man tager hensyn til f. eks. det kolossale kasseoverskud. Gennem den stærkt skærpede beskatning, gennem kasseoverskuddet, beskæres reallønnen jo ganske kraftigt.

Jeg anser det også for væsentligt, at man så vidt muligt beskytter eller udvider de på nogle områder ret begrænsede demokratiske rettigheder, der findes, og at man prøver på at gøre dem mere reelle. Heller ikke her har det været muligt at komme så langt frem i folketinget. Selv et lille forslag som det om kollektiv ledelse af børneinstitutioner, affødt af et pres udefra, idet de mennesker, der arbejder på børneinstitutionerne, har ønsket adgang til at lede dem kollektivt, har man ikke villet gennemføre. Man har ikke engang villet køre det igennem udvalgsbehandlingen, så det kunne komme til afstemning her i folketingssalen. Det er en kolossal frygt, man fra flertallets side har for det krav om demokratisering, der rejser sig rundt omkring på mange forskellige områder.

Tilsvarende gælder vores forslag om, at man i EEC-debatten skulle prøve på at stille modstanderne og tilhængerne lige, også økonomisk, sådan at vi alle sammen virkelig kunne få kendskab både til argumenter for og til argumenter imod medlemskab. Det forslag er nu blevet afvist to

gange her i folketinget. Vi har hørt nogle pæne ord om, at man fra radikal side og måske fra socialdemokratisk side ville komme med et andet forslag med det samme sigte, men vi har ikke set noget forslag. Tværtimod har vi oplevet, at man har truffet beslutning om folkeafstemning — og det skal jeg ikke i sig selv have noget imod — men med denne folkeafstemning sigter man på at forhindre, at der bliver for megen fællesmarkedsdebat op til det tilstundende folketingsvalg. Det er efter min mening meget, meget uheldigt, og jeg vil stærkt opfordre til, at fællesmarkedsspørgsmålet gøres til det helt centrale problem i valgkampen.

Tilsvarende gælder vores stilling til efterretningstjenesten. Den har der været talt meget om gennem årene, men kendsgerningerne er desværre, at bevillingerne til den vokser og vokser, og at vi stadig væk er udsat for en vældig overvågning her i landet. Jeg ville ønske, at vi havde haft en lige så livlig debat her om de ting, som man i disse dage har i Den forenede arabiske Republik. Men her ties der, og vi kan ikke engang få oplysninger på bordet om, hvad efterretningstjenesten koster, og hvad den egentlig beskæftiger sig med.

Jeg synes, at et hovedtræk i den politik, der har været ført, har været diskussionen omkring centraliseringen. Både fra regeringens side og fra andre sider taler man om, at man ønsker decentralisering. Jeg kan godt sige, at vi har prøvet på bestandig at arbejde for en decentralisering og for, at stadig flere beslutningsområder flyttes ud til kommunerne eller andre, ikke fordi vi ønsker, at kommunalbestyrelserne suverænt skal bestemme det, som tidligere har været bestemt her i folketinget, men fordi vi ønsker, at det skal være de mennesker, der bor i kommunerne, der direkte får indflydelse på så mange beslutninger som overhovedet muligt. Samtidig med at regeringen altså har talt om decentralisering, har der dog været en helt klar tendens i retning af en centralisering af stadig flere beføjelser hos staten, og der har også i hele valgperioden været en klar tendens i retning af stadig flere restriktioner for vores udfoldelser på den ene og den anden måde. Hvad skyldes nu det? Efter min opfattelse skyldes det først og fremmest, at det er mindretallets